

Eliza Puričeli Gvera

Minerva Mint

Đružina snežnih sova

Ilustracije Gabo Leon Bernštajn

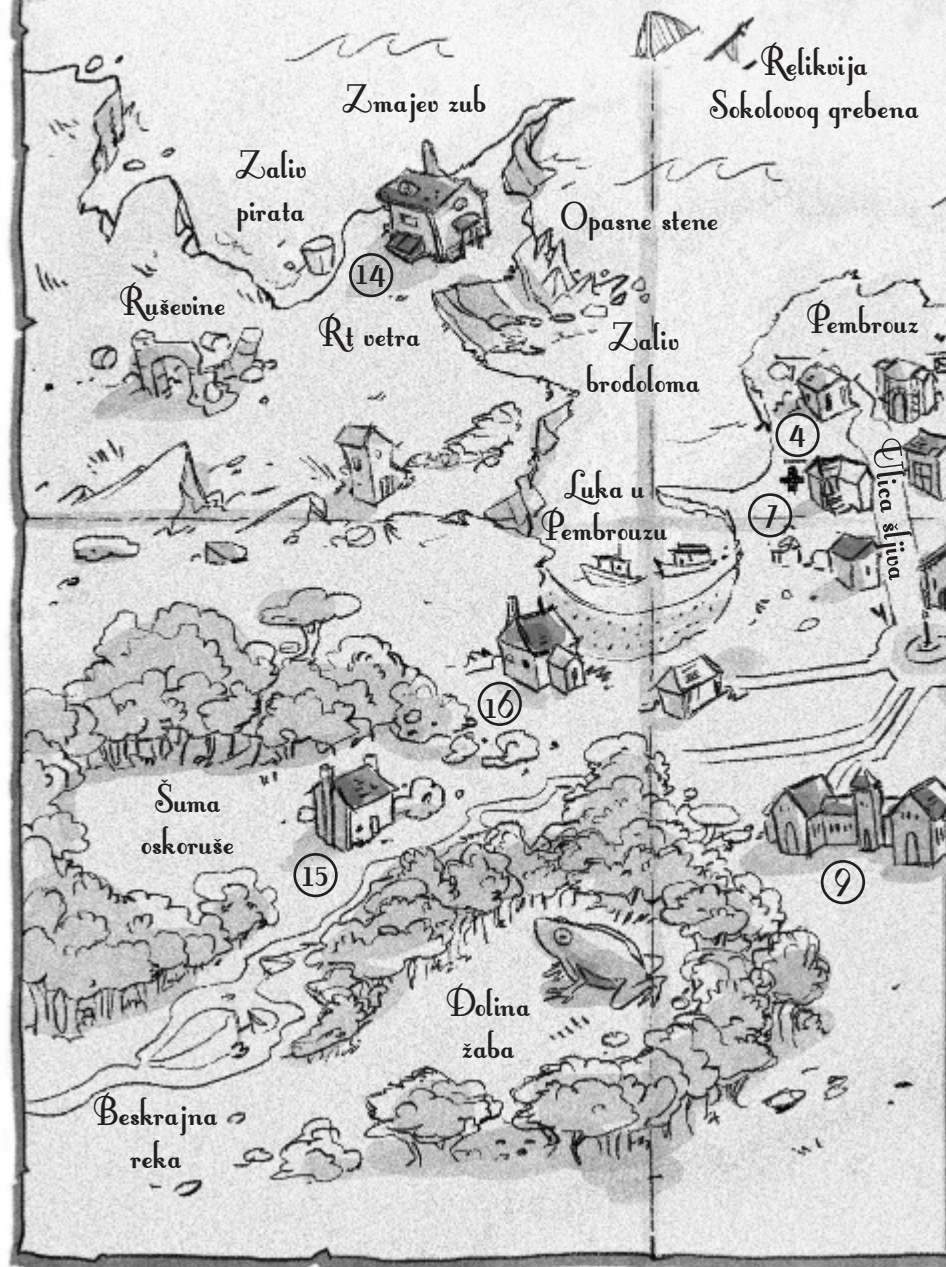
Prevela Biljana Kukoleča

 vulkančić

Beograd, 2013.

Pembrouz i okolina

Zmajev zub

Relikvija
Sokolovog grebena

Zaliv
pirata

Opasne stene

Ruševine

Rt vetra

Zaliv
brodoloma

Pembrouz

Luka u
Pembrouzu

Ulica slijuna

Suma
oskoruše

Dolina
žaba

Beskrajna
reka

1. VILA LUČERTOLA

2. KROULI HOL

3. KRIJUMČARSKI SVETIONIK

4. RIBLJA KRLJUŠT

5. POŠTA

6. BON TON

7. ORDINACIJA DOKTORA DŽERALDA

8. CRKVA

9. ŠKOLA

10. GILBERTOVA KUĆA

11. TORANJ SA SOVAMA

12. AGATINA KOLIBA

13. ZAMAK TINTAĐEL

14. KRČMA KOD USAMLJENOG PIRATA

15. STARA KUĆA UZDAHA

16. UDRUŽENJE RIBOLOVACA

IVNING NJUZ

LONDON, 22. MART

DEVOJČICA PRONAĐENA U PUTNOJ TORBI!

Uvaženi čitaoci, ovoga jutra se u Londonu dogodila neverovatna stvar: devojčica stara jedva mesec-dva pronađena je u putnoj torbi ostavljenoj u čekaonici železničke stanice Viktorija!

Torba je prilično elegantna, odličnog kvaliteta, a na mesinganoj pločici na zatvaraču urezani su inicijali MM. Izgleda da je torba proputovala dobar deo sveta, jer se na njoj mogu videti brojne nalepnice sa nazivima raznih mesta iz **egzotičnih krajeva**: torba je bila u Egiptu, Pekingu,

Timbuktuu, Crnoj džungli, pa čak i na Tahitiju.

U torbi je, osim devojčice, nađena i *Opšta enciklopedija, od slova M do P, IV tom*, koverta upućena izvesnom tajanstvenom Septimusu Hodžu, kao i vlasnički list kuće Vila

Lućertola (Gušterova vila) na Admiralovom grebenu u Kornvolu.

Dragi čitaoci, u dosadašnjoj novinarskoj karijeri nikada mi se nije desilo ništa slično... roditelji te devojčice morali su biti zaista sluđeni ako su zaboravili sopstveno dete u čekaonici jedne velike londonske železničke stanice.

Na svu sreću, dete je pronašla pedesetogodišnja čistačica Džeraldina Flops. „Prala sam pod čekaonice i četkom udarila u nešto ispod klupe“, izjavila je ta žena. Bila je to **putna torba**.

Kao što je propisima predviđeno, gospođa Flops je odnela torbu u odeljenje za nađene stvari, gde su se svi zbunili kao nikada do tada. „Eto, kako ljudi gube najneobičnije stvari?!“, čudio se šef odeljenja, gospodin Karson, hitno pozivajući **šefa stanice**.

Zatim je došao i direktor, u društvu jednog zvaničnika Železnice, a na kraju su pozvali i advokata i socijalnog radnika.

Niko nije znao kako da se postavi u toj čudnoj situaciji. Prema železničkim propisima, ono što je nađeno na železničkoj stanici, pripada Železnici,

ukoliko vlasnik ne dođe da to potraži. Ali **novorođena beba** ne može ostati na stanici u očekivanju sluđenih roditelja koji će se možda vratiti po nju!

Gospođa Flops mi je ispričala da su u tom trenutku svi uprli poglede u nju, a ona je pomalo rasejano slušala celu raspravu.

„Da li biste, možda, želeli da zadržite tu curicu?“, upitao je socijalni radnik glasom punim nade. „Da li bi vam to teško palo?“

Gospođa Flops stanuje u garsonjeri na Talgartroudu, zagušenoj ulici na zapadu Londona, bučnoj i punoj smoga i smrada ribe

i čipsa prženih na ulici. „Moj stan nije baš prikladan za novorođenče...“, mlako se usprotivila **Džeraldina Flops**.

Advokat se pravio da je nije čuo i proučavao je pronađeni vlasnički list. „Baš je šteta što se ime vlasnika ne može razaznati“, uzdahnuo je. „Inače, sve je sasvim po zakonu. Devojčica i gospođa Flops bi mogle da stanuju u Vili Lućertoli sve dok roditelji ne dođu po nju.“

Kuća pripada devojčici, a ne gospođi Flops, naravno.

Gospođa Džeraldina Flops nije stigla ni da progovori

kada je advokat dodao i ovo: „Najbitnije je da toj maleckoj sada **damo neko ime.**“

Posle duge rasprave koju su vodili direktor, šef stanice, zvaničnik Železnice i advokat (socijalni radnik je odjurio u grad da zbrine neko drugo dete), gospođa Flops se zagledala u natpis iznad izloga jedne od staničnih prodavnica. Kazala mi je da je iznad izloga ugledala sliku velike bele sove, kakva se retko viđa na londonskim stanicama, i to joj je privuklo pažnju. Na reklamnom natpisu je pisalo: SALON LEPOTE MINERVA – MASAŽA

I PEGLANJE BORA ZA SAMO PET FUNTI!

„Zašto se curica ne bi zvala Minerva?“, najednom uzviknu Džeraldina Flops.

„A prezime?“

Gospođa Flops je pogledala u sve prisutne tražeći inspiraciju. Zatim je zavukla ruku u džep i izvukla jednu nagnječenu mentol-bombonu.

„A šta mislite, da joj damo prezime Mint?“, predložila je.

Advokat je sa olakšanjem uzdahnuo. „Dobro, to smo, znači, rešili“, rekao je i zapisao ime **Minerva Mint** na vlasnički

list iz torbe, pa gospođi Flops svečano predao nađenu torbu sa celokupnim sadržajem.

Sledećeg jutra se dobra žena zaputila u **Kornvol**, ostavljajući za sobom svoj dotadašnji londonski život

da bi se posvetila maloј Minervi.

Upućujem apel rastrojnim Minervinim roditeljima: dođite po vaše dete! Ona vas čeka u Vili Lućertoli, na adresi: Admiralov greben broj 1, Kornvol.

Oskar Vajz

1
Admiralov
greben

Dva gola stopala izvirivala su iz žutog šatora smještenog posred spavaće sobe. Prsti su se lagano grčili i opuštali u ritmu tihog hrkanja.

Čuli su se i drugi šumovi: huk vetra i neprekidno *pling, pling, pling* kišnih kapi koje su se odbijale od svih površina u sobi, uključujući i visoki krevet koji je delovao prilično neudobno. Ako biste načuljili uvo, moglo se čuti i tiho krckanje: miševi su bili budni.

Budilnik koji je do tog časa mirno kuckao na komodi odjednom je zatreštao prodornom

Poglavlje 1

---

zvonjavom. Stopala su nestala i pojavila su se usta, koja se razvukoše u ogroman zev.

Odevena u plavu pidžamu bar za dva broja veću od njene mere, Minerva se pojavila ispod žutog šatora i požurila da isključi budilnik. Zatim se osvrnula oko sebe i osmehnula se.

Taj osmeh svakako nije bio izazvan izgledom sobe, jer je ova prokišnjavala na sve strane, a nije ga izazvao ni tmuran dan, a ni oluja koja se mogla videti kroz prozor. Minerva se osmehivala jer je taj dan bio 22. mart, njen deveti rođendan, pa je bilo mnogo toga što je trebalo da uradi!

Taj datum, 22. mart, svakako nije bio njen pravi rođendan, ali je označavao da je prošlo tačno devet godina od trenutka kada ju je gospođa Flops pronašla u putnoj torbi na stanici Viktorija u Londonu. Svakog 22. marta Minerva bi učinila istu stvar čim bi se probudila.

Prvo bi naduvala grudni koš kao da se priprema za ronjenje i gurnula glavu pod veliki krevet sa mesinganim uzglavljem. Ispružila bi ruke kroz prašinu i zgrabila veliku putnu torbu. Izvukla bi

Admiralov greben

je napolje i duboko uzdahnula. Zatim bi odvukla torbu pod svoj žuti šator.

Pomilovala bi inicijale MM na mesinganoj pločici i otvorila torbu, uz laki *klik*, pri čemu bi osetila poznate žmarce u stomaku. U toj torbi bile su stvari od *presudnog značaja* za nju.

U jednoj plavoj koverti bili su prikupljeni svi isečki iz novina o njenom pronalaženju na stanici Viktorija. Bilo ih je ukupno desetak, i uvek dok ih je čitala, činilo joj se da je neka poznata ličnost. Samo, tu nije bilo ničega novog.

Mnogo je zanimljivija bila velika crvena knjiga sa pozlaćenim slovima na koricama: *Opšta enciklopedija, od slova M do P, IV tom*.

Minerva je odavno pročitala svih tih sto pedeset stranica i stalno se pitala zašto je baš ta knjiga stavljena u torbu. Zašto su tu bila samo slova od M do P? Mislila je često o tome i zaključila da su je njeni roditelji tu strpali jer slova M i P označavaju mamu i tatu („mama“ i „papa“).

Na dvadesetpetoj stranici je pisalo: *Mama te voli bezuslovnom ljubavlju*.